

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 66.477/1/V
van 3 september 2019

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘betreffende
de exploitatievoorwaarden voor het individueel bezoldigd
personenvervoer’

Op 24 juli 2019 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Mobiliteit, Openbare Werken, Vlaamse Rand, Toerisme en Dierenwelzijn verzocht binnen een termijn van dertig, van rechtswege^(*) verlengd tot 9 september 2019, een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘betreffende de exploitatievoorwaarden voor het individueel bezoldigd personenvervoer’.

Het ontwerp is door de eerste vakantiekamer onderzocht op 27 augustus 2019. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Kaat LEUS, staatsraden, Michel TISON, assessor, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Tim CORTHAUT, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 3 september 2019.

*

^(*) Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, *in fine*, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat deze termijn van rechtswege verlengd wordt met vijftien dagen wanneer hij begint te lopen tussen 15 juli en 31 juli of wanneer hij verstrijkt tussen 15 juli en 15 augustus.

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

VOORAFGAANDE OPMERKING

2. Rekening houdend met het ogenblik waarop dit advies gegeven wordt, vestigt de Raad van State de aandacht van de regering op het feit dat de verkiezingen van 26 mei 2019 tot gevolg hebben dat de regering sedert die datum en totdat een nieuwe regering is verkozen, niet over de volheid van haar bevoegdheid beschikt. Dit advies wordt evenwel gegeven zonder dat wordt nagegaan of dit ontwerp in die beperkte bevoegdheid kan worden ingepast, aangezien de afdeling Wetgeving geen kennis heeft van het geheel van de feitelijke gegevens die de regering in aanmerking kan nemen als ze te oordelen heeft of het vaststellen of het wijzigen van verordeningen noodzakelijk is.

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

3.1. Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering trekt tot uitvoering van het decreet van 29 maart 2019 ‘betreffende het individueel bezoldigd personenvervoer’.

Titel 1 van het ontwerp dat de algemene bepalingen bevat, omschrijft een aantal begrippen die in het ontworpen besluit worden gehanteerd en artikel 2 stelt de vervoersonkosten vast als bedoeld bij artikel 2, 4°, van het decreet van 29 maart 2019 en voorziet in de indexering ervan.

3.2. Titel 2 van het ontwerp betreft de verschillende soorten diensten voor individueel bezoldigd personenvervoer, de straattaxi's, de standplaatstaxi's, het ceremonieel vervoer en de OV-taxi's. Het eerste hoofdstuk ervan regelt de vergunning voor de exploitant van een taxidienst. Afdeling 1 van dat hoofdstuk regelt de aanvraag van de vergunning (artikelen 3 tot 8) en afdeling 2 bepaalt de vergunningsvoorwaarden die verband houden met de zedelijkheid, de beroepsbekwaamheid en de solvabiliteit (artikelen 9 tot 12). Afdeling 3 dat de artikelen 13 tot 15 omvat, strekt tot het vergunnen van de reserve- en vervangingsvoertuigen, afdeling 4 betreft de stopzetting door de exploitant (artikel 16) en afdeling 5 regelt de schorsing en intrekking van de vergunning door de vergunnende overheid, evenals het georganiseerd beroep daartegen (artikelen 17 tot 18).

Hoofdstuk 2 van die tweede titel regelt een aspect van de gemeentelijke machtiging voor standplaatstaxi's, met name door de vaststelling van een modelformulier voor de machtigingskaart dat als bijlage bij het te nemen besluit zou worden gevoegd (artikel 19).

De verschillende aspecten van de bestuurderspas maken het voorwerp uit van hoofdstuk 3 waarbij in afdeling 1 ervan de aanvraag van de bestuurderspas wordt geregeld (artikelen 20 tot 24), in afdeling 2 de voorwaarden voor de toekenning ervan (artikelen 25 tot 27), terwijl afdeling 3 betrekking heeft op de voorwaarden en de procedure voor het schorsen of intrekken van de bestuurderspas, evenals de beroepsmogelijkheid daartegen (artikelen 28 tot 29).

Hoofdstuk 4 strekt tot het regelen van de exploitatievoorwaarden (artikelen 30 tot 51). Afdeling 1 van dat hoofdstuk heeft betrekking op de straattaxi's en omvat voorwaarden met betrekking tot het voertuig (onderafdeling 1), de dienst en de ritten (onderafdeling 2) en de dienstverlening tegenover de klanten en de vervoerde personen (onderafdeling 3). Afdeling 2 regelt op analoge wijze de standplaatstaxi's. Afdeling 3 regelt het voertuig (onderafdeling 1) en de dienst en de ritten (onderafdeling 2) van het ceremonieel vervoer. Afdeling 4 bevat enkele bepalingen met betrekking tot OV-taxi's.

Hoofdstuk 5 heeft betrekking op de klachtenbehandeling waaronder de samenstelling en werking van het klachtenorgaan (artikelen 52 tot 55) en hoofdstuk 6, tot slot, heeft betrekking op gegevens en regelt de gegevensbank bedoeld in artikel 31 van het decreet van 29 maart 2019 die door het Departement Mobiliteit en Openbare Werken (hierna: departement) wordt beheerd, door de gemeenten moet worden aangevuld en die door de gemeenten, exploitanten, politie en overheidsdiensten kan worden geraadpleegd (artikel 55). Bovendien moeten de tussenpersonen en de sector ook jaarlijks mobiliteits- en statistische gegevens aanleveren en wordt de lijst van vergunde exploitanten en de vergunningsgegevens maandelijks bijgewerkt op een website van het departement (artikelen 56 en 57).

3.3. Titel 3 van het ontwerp omvat een nadere uitwerking van de strafbepalingen van het decreet van 29 maart 2019. Artikel 58, eerste lid, beoogt de ordehandhavers vermeld in artikel 34, § 1, van datzelfde decreet toegang te verlenen tot de voertuigen en garages. Artikel 58, tweede lid, subdelegeert de bevoegdheid om die personen aan te wijzen en hun kentekens te bepalen aan de Vlaamse minister, bevoegd voor het Mobiliteitsbeleid, de Openbare Werken en het Vervoer (hierna: de minister) en de artikelen 59 (en de bijhorende bijlage 11) tot 61 hebben betrekking op de inbreuken op het decreet van 29 maart 2019 of het te nemen besluit die in aanmerking komen voor een onmiddellijke inning, de bijhorende tarieven en de praktische afhandeling van de onmiddellijke inning.

3.4. Titel 4 van het ontwerp bevat de slotbepalingen. Artikel 62 strekt tot opheffing van het besluit van 18 juli 2003 'betreffende de taxidiensten en de diensten voor het verhuren van voertuigen met bestuurder'. Artikel 65 strekt ertoe het decreet van 29 maart 2019 en het te nemen besluit op 1 januari 2020 in werking te doen treden met uitzondering van de artikelen 20 tot 29 en 33, § 3, tweede lid, van het te nemen besluit die pas in werking op 1 juli 2020 (artikelen 63 en 64 van het ontwerp).

3.5. Tot slot omvat het ontwerp nog elf bijlagen waaronder, naast de al hiervoor vermelde bijlage 11 met de tarieven bij onmiddellijke inning, tien bijlagen met modeldocumenten.

4. Volgens de aanhef ervan, wordt voor de ontworpen regeling rechtsgrond gezocht in de artikelen 3, 6, § 3, 7, 8, § 2, 10, 11, 17, 18, § 2, 19, 20, 21, §§ 2 en 3, 22, § 4, 23, 26, 27, 29, § 1, 31, §§ 3 tot 5, 32, 34, 35, § 7, en 44, aangevuld met de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering vervat in artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 'tot hervorming der instellingen'.

De gemachtigde heeft de volgende rechtsgrondentabel bezorgd:

Besluit IBPV	Decreet IBPV
Artikel 2	Artikel 3
art. 3	art. 7, §1 en 3 + art. 22, §4
art. 4	art. 7, §1 en 2
art. 5	art.7, §2 + art. 20 BWHI
art. 6	art. 8, §2
art. 7	art. 21, §2, 3°
art. 8	art. 6, §3
art. 9	art. 21, §2, 1° en 3°
art. 10	art. 21, §2, 1°
art. 11	art. 21, §2, 1°
art. 12	art. 21, §2, 1°
art. 13	art. 20 BWHI
art. 14	art. 22, §4 + art. 20 BWHI
art. 15	art. 21, §2, 1°
art. 16	art. 21, §2, 3° en 7°
art. 17	art. 21, §2 + art. 20 BWHI
art. 18, §1	art. 10, tweede lid
art. 18, §2	art. 11, tweede lid
art. 18, §3	art. 11, tweede lid
art. 19	art. 20 BWHI
art. 20	art. 18, §2
art. 21	art. 18, §2
art. 22	art. 17, eerste lid
art. 23	art. 18, §2
art. 24	art. 18, §2

art. 25	art. 18, §2 + art. 20 BWHI
art. 26	art. 18, §2
art. 27	art. 18, §2
art. 28	art. 18, §2 + art. 20 BWHI
art. 29, §1	art. 19, tweede lid
art. 29, §2	art. 20, tweede lid
art. 29, §3	art. 18, §2 + art. 19, tweede lid
art. 30	art. 21, §2, 2° + art. 23, §1
art. 31	art. 21, §2, 2°
art. 32	art. 23, §1
art. 33, §1-3	art. 21, §2, 4° en 5°
art. 33, §4	art. 23, §2
art. 34	art. 21, §2, 4°, 5° en 7°
art. 35, §1	art. 21, §2, 4°, 6° en 7°
art. 35, §2	art. 23, §1
art. 36	art. 21, §2, 4° en 7°
art. 37	art. 21, §2, 6°
art. 38	art. 21, §3
art. 39	art. 21, §2, 6°
art. 40	art. 21, §2, 6°
art. 41	art. 21, §2, 6°
art. 42	art. 21, §2, 4° en 6°
art. 43	art. 21, §2, 2°, 4° en 5° + art. 23, §1
art. 44	art. 21, §2, 2°
art. 45	art. 21, §2, 4°, 5°, 6°, 7° + art. 23, §1 en 2
art. 46	art. 13, §2 + art. 21, §2, 4° en 6° + art. 20 BWHI
art. 47	art. 21, §2, 2° + art. 23, §1
art. 48	art. 21, §2, 6° en 7° + art. 26 + art. 28
art. 49	art. 21, §2, 4° en 7°
art. 50	art. 22, §2 + art. 20 BWHI
art. 51	art. 21, §2, 2° + art. 23, §1
art. 52	art. 29, §1

art. 53	art. 29, §1
art. 54	art. 29, §1
art. 55, §1	art. 31, §1 en 4
art. 55, §2 en 3	art. 31, §3 en 4
art. 56	art. 32
art. 57	art. 31, §5
art. 58, eerste lid	art. 34, §2 + art. 20 BWHI
art. 58, tweede lid	art. 34, §1
art. 59	art. 35, §7
art. 60	art. 35, §7
art. 61	art. 35, §7

Die tabel kan worden bijgetreden, onder de volgende voorbehouden.

4.1. Voorshands moet worden opgemerkt dat in de aanhef geen melding wordt gemaakt van artikel 22, § 2, van het decreet van 29 maart 2019, op grond waarvan exploitanten ertoe mogen worden gemachtigd om voor de exploitatie van hun diensten over reservevoertuigen te beschikken waarvan ze eigenaar zijn of waarover ze beschikken door een contract van verkoop op afbetaling, van huurfinanciering of van huurkoop. Die bepaling moet in de tabel aan artikel 13 van het ontwerp worden toegevoegd alsook aan de opsomming in het tweede lid van de aanhef. Voorts berust de vermelding van artikel 27 in datzelfde tweede lid van de aanhef op een verschrijving, en wordt – in lijn met de hiervoor weergegeven rechtsgrondentabel – artikel 28 bedoeld. Ook dat moet worden gecorrigeerd in het tweede lid van de aanhef.

Wat artikel 13 van het ontwerp (en de erbij horende bijlage 4) betreft dat over de reservevoertuigen handelt, wordt enkel artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 als rechtsgrond vermeld, zonder dat duidelijk is welke bepalingen van het decreet van 29 maart 2019 ten uitvoer worden gelegd. Die bepaling lijkt echter te kunnen worden gecombineerd met de artikelen 7, § 2, en 22, § 2, van het decreet van 29 maart 2019, die beide suggereren dat er beperkingen kunnen worden gesteld aan het aantal reservevoertuigen.

4.2. Voor artikel 16 van het ontworpen besluit, dat betrekking heeft op de vrijwillige stopzetting, wordt rechtsgrond gezocht in artikel 21, § 2, 3° en 7°, van het decreet van 29 maart 2019, maar die bepalingen hebben betrekking op het toezicht op en de controle van de (naleving van de) exploitatievoorwaarden en de door de exploitant te voeren administratie met het oog op een doelmatige naleving van het decreet en zijn uitvoeringsbesluiten, terwijl artikel 16 van het ontwerp handelt over het lot van de vergunning van een persoon die zijn diensten (vrijwillig) definitief stopzet. Er moet worden vastgesteld dat het decreet van 29 maart 2019 geen regeling bevat met betrekking tot de vrijwillige stopzetting, wat er evenwel niet aan in de weg staat dat voor de ontworpen regeling, die er meer bepaald in voorziet dat de exploitant de gemeente onmiddellijk moet inlichten en binnen de in artikel 16 van het ontwerp bepaalde

termijn, tegen ontvangstbewijs, de vergunnings-, reserve- en vervangingskaarten bij de gemeente moet inleveren, rechtsgrond kan worden gevonden in artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, gelezen in samenhang met artikel 9, § 2, eerste lid, van het decreet van 29 maart 2019. Uit die bepaling blijkt immers dat een vergunning persoonlijk en onoverdraagbaar is, waaruit mag worden afgeleid dat bij vrijwillige stopzetting de vergunning uit het rechtsverkeer moet kunnen worden verwijderd. Artikel 9, § 2, eerste lid, van het decreet van 29 maart 2019 moet bijgevolg aan het tweede lid van de aanhef worden toegevoegd.

Dat neemt niet weg dat er het best zo spoedig mogelijk een explicietere rechtsgrond met betrekking tot de vrijwillige stopzetting wordt gecreëerd in het decreet.

4.3. Voor artikel 17 van het ontworpen besluit, dat betrekking heeft op de gevallen waarin het college van een gemeente kan beslissen om een exploitatievergunning in te trekken of te schorsen, verwijst de gemachtigde naar artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, gelezen in samenhang met artikel 21, § 2, van het decreet van 29 maart 2019 op basis waarvan de Vlaamse Regering de exploitatievoorwaarden vermag te bepalen. Hiervoor wordt echter beter ook een beroep gedaan op artikel 10, eerste lid, van het decreet van 29 maart 2019, dat het college van de gemeente uitdrukkelijk machtigt om de vergunningen in te trekken of te schorsen.

4.4. Voor artikel 19 van het ontwerp en de erbij horende bijlage 6 – het model van de gemeentelijke machtigingskaart voor standplaatstaxi's – wordt een beroep gedaan op artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Er kan evenwel in het decreet van 29 maart 2019 geen bepaling worden gevonden die door de ontworpen bepaling ten uitvoer wordt gelegd. Hoewel een modeldocument ongetwijfeld praktisch kan zijn, moet nochtans worden vastgesteld dat artikel 12, § 2, tweede lid, van het decreet bepaalt dat de gemeente de wijze van afgifte, de vorm en de voorwaarden van de machtigingen vastlegt in een gemeentelijk reglement zodat de Vlaamse Regering aan die keuze van de decreetgever niet voorbij vermag te gaan.

Artikel 19 en bijlage 6 moeten dan ook worden weggelaten.

4.5. Voor artikel 22 van het ontworpen besluit dat erin voorziet dat elke dienstverlenende bestuurder op elk moment zijn bestuurderspas bij zich heeft, wordt rechtsgrond gezocht in artikel 17, eerste lid, van het decreet van 29 maart 2019. Die bepaling bevat echter geen machtiging aan de Vlaamse Regering om regelgevend op te treden, dus moet die bepaling minstens worden gecombineerd met artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

4.6. Voor artikel 25 van het ontworpen besluit wordt een beroep gedaan op artikel 18, § 2, van het decreet van 29 maart 2019 en artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Voor artikel 25, § 2, van het ontworpen besluit dat betrekking heeft op de bewijsstukken die bij de aanvraag van een bestuurderspas moeten worden gevoegd, kan op artikel 18, § 2, van dat decreet worden gesteund, maar dat is minder voor de hand liggend wat de in artikel 25, § 1, bedoelde voorwaarden betreft.

Artikel 25, § 1, 3°, van het ontworpen besluit lijkt het vaststellen van voorwaarden inzake beroepsbekwaamheid en zedelijkheid te betreffen, dus daarvoor kan artikel 18, § 2, van het decreet van 29 maart 2019 eveneens gelden. De voorwaarde dat de kandidaat al twee jaar over een rijbewijs moet beschikken (artikel 25, § 1, 1°), kan worden gezien, althans bij een ruime lezing ervan, als een aanwijzing van beroepsbekwaamheid in welk geval artikel 18, § 2, van het decreet ervoor eveneens rechtsgrond biedt. Dat geldt echter niet voor de vestigingsvoorwaarde vervat in artikel 25, § 1, 2°, van het ontworpen besluit. Voor die bepaling kan echter wel, althans gelezen in samenhang met artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, rechtsgrond worden gevonden in artikel 18, § 1, van het decreet van 29 maart 2019 dat voorschrijft – voor aanvragers in het Vlaamse Gewest – dat zij zich wenden tot de gemeente waarin ze zijn gedomicilieerd of, voor de anderen, tot een gemeente van hun keuze in het Vlaamse Gewest, wat evenwel impliceert dat zij nadien aan die gemeente kunnen worden toegewezen en door die gemeenten kunnen worden bereikt voor de administratieve opvolging van de bestuurderspas.

4.7. Voor artikel 28 van het ontworpen besluit moet – om analoge redenen als vermeld in opmerking 4.3 – ook een beroep worden gedaan op artikel 19, eerste lid, van het decreet van 29 maart 2019, dat de mogelijkheid voorziet om de bestuurderspas in te trekken of te schorsen wanneer daar draagkrachtige redenen voor zijn.

4.8. De rechtsgrond voor artikel 50 van het ontworpen besluit dat bepaalt dat enkel voertuigen die als straattaxi zijn vergund, kunnen worden ingezet als OV-taxi, wordt gezocht in artikel 22, § 2, van het decreet van 29 maart 2019, aangevuld met artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Het genoemde artikel 22, § 2, heeft echter betrekking op de reservevoertuigen en kan bijgevolg niet gelden als rechtsgrond. Rechtsgrond lijkt daarentegen wel te kunnen worden gevonden in artikel 21, § 2, van het decreet van 29 maart 2019 op basis waarvan de exploitatievoorwaarden voor OV-taxi's kunnen worden vastgesteld.

4.9. De rechtsgrond voor artikel 58, eerste lid, van het ontworpen besluit dat de doorzoeking van voertuigen en garages mogelijk maakt kan niet worden gevonden in artikel 34, § 2, van het decreet van 29 maart 2019, ook niet met toevoeging van artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. De ontworpen maatregel gaat veel verder dan de bevoegdheden die in artikel 34, § 2, van het decreet zijn opgesomd. Gelet op het feit dat dergelijke doorzoeking bovendien raakt aan grondrechten, beschermd door de artikelen 15¹ en 22 van de Grondwet, kan een dergelijke maatregel.

Het gevolg is dat de ontworpen maatregel geen doorgang kan vinden.

4.10. Ten slotte vermeldt de gemachtigde geen rechtsgrond voor de artikelen 62 tot 66 van het ontworpen besluit. Voor artikel 65, 1°, ervan geldt artikel 44 van het decreet van 29 maart 2019 als rechtsgrond; voor de overige bepalingen kan een beroep worden gedaan op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering bedoeld in artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

¹ Het zal echter van de omstandigheden afhangen of de garages in kwestie ook als woning zijn beschermd.

VORMVEREISTEN

5. Het ontwerp bevat bepalingen die de verwerking van persoonsgegevens regelen, zoals de gegevensverwerkingen vervat in de artikelen 55 tot 57 ervan. Artikel 36, lid 4, van verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 ‘betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming)’, gelezen in samenhang met artikel 57, lid 1, c), en overweging 96 ervan, voorziet in een verplichting om de toezichthoudende autoriteit, in dit geval de Gegevensbeschermingsautoriteit bedoeld in de wet van 3 december 2017 ‘tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit’, te raadplegen bij het opstellen van een voorstel voor een door een nationaal parlement vast te stellen wetgevingsmaatregel, of een daarop gebaseerde regelgevingsmaatregel in verband met verwerking. Het ontwerp is echter niet voor advies voorgelegd aan de federale Gegevensbeschermingsautoriteit, maar enkel aan de Vlaamse Toezichtscommissie voor de verwerking van persoonsgegevens.

Zoals de Algemene Vergadering van de Raad van State, afdeling Wetgeving, recent heeft geoordeeld, kan het advies van die Toezichtscommissie echter niet in de plaats komen van het advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit.² Dat advies zal bijgevolg nog moeten worden ingewonnen.

Indien als gevolg van het naleven van dat vormvereiste nog wijzigingen worden aangebracht in de thans voorgelegde tekst, dienen die gewijzigde of toegevoegde bepalingen, ter inachtneming van het voorschrift van artikel 3, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, om advies aan de Raad van State, afdeling Wetgeving, te worden voorgelegd.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

6. Rekening houdende met hetgeen in de opmerkingen 4.1, 4.2 en 4.6 is opgemerkt met betrekking tot de rechtsgrond, passe men de redactie van het eerste lid van de aanhef van het ontwerp aan als volgt:

“Gelet op het decreet van 29 maart 2019 betreffende het individueel bezoldigd personenvervoer, artikelen 3, 6, § 3, 7, 8, § 2, 9, § 2, eerste lid, 10, 11, 17, 18, §§ 1 en 2, 19, 20, 21, §§ 2 en 3, 22, §§ 2 en 4, 23, 26, 28, 29, § 1, 31, §§ 3 tot 5, 32, 34, 35, § 7, en 44;”.

² Adv.RvS 66.033/1/AV van 3 juni 2019 over een ontwerp dat geleid heeft tot het besluit van de Vlaamse Regering van 7 juni 2019 ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 10 december 2010 tot uitvoering van het decreet betreffende de private arbeidsbemiddeling, wat betreft de invoering van een registratieverplichting voor sportmakelaars’, opmerkingen 5.1 tot 5.5.

Artikel 2

7. Gelet op het feit dat het te nemen besluit pas in werking treedt op 1 januari 2020,³ is de zinsnede “, zijn van toepassing voor het jaar 2019 en” overbodig en zelfs verwarrend. Ze dient bijgevolg te worden weggelaten.

Artikel 8

8. Artikel 8 van het ontwerp, dat uitvoering geeft aan artikel 6, § 3, van het decreet van 29 maart 2019, bepaalt dat tijdens een rit die op het grondgebied van het Vlaamse Gewest wordt uitgevoerd door een taxidienst of een dienst voor het verhuren van een voertuig met een bestuurder die in een ander gewest is vergund, geen personen mogen instappen op het grondgebied van het Vlaamse Gewest, tenzij de rit is besteld.

De ontworpen regeling beoogt op die wijze een antwoord te bieden op de volgende opmerking van de Raad van State, afdeling Wetgeving, bij wat toen artikel 5, § 3 van het voorontwerp van decreet was dat geleid heeft tot het decreet van 29 maart 2019:

“6. Artikel 5, § 3, van het voorontwerp bepaalt: ‘De Vlaamse Regering kan de voorwaarden bepalen waaronder een vergunning die is afgegeven door een ander Gewest, erkend wordt voor het grondgebied van het Vlaamse Gewest’.

Volgens de memorie van toelichting kunnen ‘enkel houders van diensten voor individueel bezoldigd personenvervoer met een exploitatiezetel binnen het Vlaamse Gewest (...) hun diensten in het Vlaamse Gewest leveren. In de derde paragraaf wordt evenwel toegevoegd dat de Vlaamse Regering de voorwaarden kan bepalen waaronder een vergunning, afgeleverd door een ander gewest, erkend wordt voor het grondgebied van het Vlaamse Gewest’.

De gemachtigde verschafte over deze bepaling de volgende toelichting:

‘Het is een mogelijkheid voor de Vlaamse Regering om de voorwaarden te bepalen en geen verplichting. De Vlaamse Regering zal aan deze bepaling enkel uitvoering moeten geven als de regelgeving van de andere gewesten niet of moeilijker compatibel is met de nieuwe Vlaamse regeling, onder meer als de diensten die vergund zijn eigenlijk niet meer dezelfde diensten zijn.

In het arrest 41/2010, overweging B 5.3, stelde het Grondwettelijk Hof hierover:

‘...Volgens het beginsel van de wederzijdse erkenning, dat inherent is aan de economische en monetaire unie tussen de deelgebieden van de Staat, wordt een persoon die diensten aanbiedt op het grondgebied van één van die deelgebieden en zich daarbij gedraagt naar de toepasselijke regels, verondersteld die activiteit vrij te kunnen uitoefenen op het grondgebied van elk ander deelgebied van de Staat, tenzij dat deelgebied aantoont dat striktere regels moeten worden opgelegd teneinde een wettig doel te bereiken...’

³ Zie artikel 65, 2°, van het ontwerp.

In geval de Vlaamse regeling betreffende het individueel bezoldigd personenvervoer omwille van een wettig doel strengere regels bevat dan deze in de andere gewesten, zou het Vlaamse Gewest kunnen weigeren om de vergunning uitgevaardigd in een ander Gewest te erkennen. Het is bijgevolg noodzakelijk om in een rechtsgrond te voorzien zodat de Vlaamse Regering hierover nadere regels zou kunnen bepalen.’

Deze lezing van de gemachtigde, die evenwel geen weerslag vindt noch in de tekst van het voorontwerp noch in de memorie van toelichting, kan wellicht worden beschouwd als in overeenstemming met het beginsel van de wederzijdse erkenning.

De stellers van het voorontwerp gaan evenwel voorbij aan het vereiste van artikel 92*bis*, § 2, c), BWHI. Het Grondwettelijk Hof verduidelijkte in arrest 129/2015 van 24 september 2015 immers dat het eenzijdig vaststellen van een dergelijke regeling artikel 92*bis*, § 2, c), BWHI schendt:

‘Het stelsel van exclusieve territoriale bevoegdheidsverdeling verzet zich te dezen ertegen dat een gewestelijke overheid eenzijdig bepalingen vaststelt die betrekking hebben op de uitoefening op het grondgebied van een gewest van activiteiten van taxidiensten die worden geëxploiteerd vanuit plaatsen die buiten het grondgebied van dat gewest zijn gelegen. Voor de regeling van de aangelegenheden die betrekking hebben op de taxidiensten, en niet de ritten, die zich uitstrekken over het grondgebied van meer dan één gewest is krachtens artikel 92*bis*, § 2, c), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen een samenwerkingsakkoord vereist (zie het arrest nr. 85/2008, B.6.2)’.⁴

Artikel 5, § 3, van het voorontwerp moet dan ook worden weggelaten.’⁵

Aangezien enkel de ritten worden geregeld en niet de taxidiensten, lijkt de ontworpen bepaling verenigbaar met de hiervoor aangehaalde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Het wordt onder de aandacht van de stellers van het ontwerp gebracht dat een ruimere regeling voor de wederzijdse erkenning van aanbieders van taxidiensten nog steeds de sluiting van een samenwerkingsakkoord vereist.

Artikel 21 en bijlage 8

9. In het opschrift van bijlage 8 die het model van de bestuurderspas bevat, wordt verwezen naar artikel 20, tweede lid, van het ontwerp dat echter geen betrekking heeft op de bestuurderspas zelf, maar op het model van het formulier om een bestuurderspas aan te vragen en waarvan het model is opgenomen in bijlage 7. Bovendien is er geen enkele bepaling van het ontwerp die zelf naar een bijlage 8 verwijst. Om te vermijden dat deze bijlage 8 een “zwevende” bijlage wordt zonder ankerpunt in het ontwerp, worden twee aanpassingen voorgesteld.

⁴ Voetmoot 4 van het aangehaalde advies: GwH 24 september 2015, nr. 129/2015, B.6.

⁵ Adv.RvS 63.920/3/1/V van 26 oktober 2018 over een voorontwerp dat geleid heeft tot het decreet van 29 maart 2019 ‘betreffende het individueel bezoldigd personenvervoer’, opmerking 6, *Parl.St., Vl.Parl.* 2018-19, nr. 1780/01, 103-104.

Enerzijds moeten in artikel 21, eerste lid, van het ontwerp de zinsnede „waarvan het model is vastgesteld in bijlage 8,” worden ingevoegd tussen het woord “bestuurderspas” en de woorden “wordt uitgereikt”.

In het opschrift van bijlage 8 moet, anderzijds, de zinsnede “artikel 20, tweede lid” worden vervangen door de zinsnede “artikel 21, eerste lid”.

Artikel 25

10.1. Gelet op wat in advies 63.920/1/V⁶ is uiteengezet over het vrij verkeer van diensten, en in het bijzonder het arrest C-338/09 van 22 december 2010 van het Hof van Justitie,⁷ kan artikel 25, § 1, 2°, van het ontwerp enkel doorgang vinden indien de “gekozen woonplaats” als bedoeld bij de ontworpen bepaling ook in een andere lidstaat van de Europese Unie of de Europese Economische Ruimte gelegen mag zijn.

10.2. In artikel 25, § 2, tweede lid, van het ontwerp wordt naar de verkeerde bijlage verwezen. Daarom vervange men in de ontworpen bepaling het getal “8” door het getal “7”.

Artikel 32

11. Teneinde bijlage 9 ook te verankeren in de tekst van het te nemen besluit, moet, in artikel 32, § 2, eerste lid, van het ontwerp, de zinsnede „, waarvan het model is vastgelegd in bijlage 9,” worden ingevoegd tussen het woord “tarievenkaart” en de woorden “die wordt bevestigd”.

Artikel 43

12. Er kan niet worden volstaan met een verwijzing naar bijlage IX van richtlijn 2014/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2014 ‘betreffende de harmonisatie van de wetgevingen van de lidstaten inzake het op de markt aanbieden van meetinstrumenten’⁸. Er moet worden verwezen naar de internrechtelijke omzettingbepalingen van die richtlijn.

Artikel 55

13. In de paragrafen 2 en 3 van artikel 55 van het ontwerp worden verscheidene delegaties verleend aan de minister. In lijn met het advies van de Vlaamse Toezichtscmissie voor de verwerking van persoonsgegevens⁸ moet bezwaar worden gemaakt bij die delegaties die

⁶ Adv.RvS 63.920/1/V van 26 oktober 2018, *l.c.*, opmerkingen 11.1 tot 11.6, in het bijzonder 11.5.3, *Parl.St., Vl.Parl.* 2018-19, nr. 1780/01, 106-109.

⁷ HvJ 22 december 2010, C-338/09, *Yellow Cab Verkehrsbetriebs GmbH t. Landeshauptmann von Wien*.

⁸ Advies wetgeving VTC nr. 2019/17 van 3 juli 2019, punten 27-28.

geen doorgang kunnen vinden. Het gaat immers om delegaties van voorbehouden aangelegenheden als bedoeld bij artikel 22 van de Grondwet, die weliswaar met artikel 31, §§ 3 en 4, van het decreet van 29 maart 2019 al zijn gedelegeerd aan de Vlaamse Regering, doch die in elk geval niet verder kunnen worden gedelegeerd.

De ontworpen delegaties om “de nadere regels [te bepalen] voor de werking van de gegevensbank” en om “de passende waarborgen [te bepalen] voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen” of om te bepalen wie tot welke gegevens toegang heeft, betreffen immers geen regels van bijkomstige aard of van beperkt belang.

Artikel 60

14. Gelet op het feit dat artikel 60, § 2, 2°, van het ontwerp slechts een optie heeft, heeft het geen zin om een onderdeel a) in te voeren zonder in een onderdeel b) te voorzien. Men schrappe de vermelding “a”).

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Marnix VAN DAMME